

som paa, at Danmark ingenlunde kan siges i Sammenligning med andre Lande at være et Land, hvor man har alt for let Udgang til at faa Indfødsret, men naar man kun holder sig til Praksis, kan det jo være det samme med Teorien. Det har ogsaa glædet mig at læse i Landstingstidenden en Udtalelse af den ærede Indenrigsminister i Mødet den 5te December, da Sagen var til anden Behandling. Den ærede Minister udtalte da lejlighedsvis, at han var enig med Landstingets Udvalg i, „at det dog til syvende og sidst maa bero paa et Skøn af Lovgivningsmagten over samtlige faktiske Forhold“, om Indfødsret skal gives eller ej, og Ministeren troede, at det var ret heldigt, at Landstingets Udvalg udtalte sig saaledes, da man i Landstinget i tidligere Perioder har været noget tilbøjelig til at holde sig til bestemte Tidsfrister. Landstinget har nemlig tidligere holdt paa, at Svenstke og Norstke skulle have været her i Landet i mindst 5 Aar, og andre Ublændinge i 15 Aar, men Folketinget har altid gjort gældende, at det ene kan bøde paa det andet. Det vejer naturligvis, om nogen har været her længere, men, som Ministeren meget rigtig siger, beror Afgørelsen paa et samlet Skøn over samtlige faktiske Forhold, og faar man, efter at dette Skøn er taget, det Indtryk, at det er Andragereus alvorlige Vilje at slutte sig til Danmark som sit ny Fædreland, saa giver man ham i Almindelighed Indfødsret. Der er et nyt Spørgsmaal denne Gang, nemlig om et Barn paa 4 Aar, der er født af danske Forældre i Nordamerika, hvilket, jeg haaber, ikke skal volde nogen Vanskelighed. Jeg har som sagt kun bedet om Ordet for disse korte Bemærkninger, for at udtale min Glæde over den opnaaede Enighed, og jeg vil slutte med det Ønske, at den endelig opnaaede størst mulige Enighed ogsaa maa blive varig.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Det ærede Medlem vil se den væsentlige Forskel mellem Stillingen i Aar og Stillingen i tidligere Aar, at man er kommen mere til Enighed i sin Opfattelse og sin Motivering. Det tror jeg i og for sig ikke, at der er særlig Anledning til. Jeg indrømmer, at det er ganske heldigt, at man har visse Hovedregler og visse Hovedsynspunkter at gaa efter, og jeg har ganske sikkert ogsaa sagt i Landstinget, at jeg paastrøner, at man ikke ufravigelig holder paa Hovedreglerne, men deraf følger jo ikke, at man ikke skal have Hovedregler. Jeg har for øvrigt altid vedkendt mig, at det til

syvende og sidst vil være det heldigste, at det er Skønnet, hvorpaa det bør komme an. Det ærede Medlem veed meget godt, at det i flere Tilfælde ikke er muligt ufravigelig at overholde Reglerne. Det er saaledes Tilfældet, naar der er Tale om et Barn, der er født i Udlandet af danske Forældre og kommer hjem med Forældrene; det er i og for sig urimeligt, at et saadant ikke skal betragtes som indfødt Dansk; der forekommer da tit det Tilfælde, at det hverken har Indfødsret eller Statsborgerskab det ene eller det andet Sted. Hvad Kommunalbestyrelserne angaar, har jeg ganske vist aldrig sagt, at det var ufravigeligt, at man skulle tage Hensyn til deres Erklæringer, men at det var ønskeligt og høist naturligt at tage disse Hensyn til Kommunalbestyrelsen. Hvis Kommunalbestyrelsen imidlertid stiller sig ganske urimelig i et enkelt Tilfælde, saa kan dens Erklæring efter Ministerens og Lovgivningsmagtens Mening ikke være afgørende; saa maa man selvfølgelig have Ret til at skønne anderledes og optage vedkommende, selv om han ikke er anbefalet. I det hele og store er der ikke stor Uenighed om Meddelelsen af Indfødsret, og jeg tror ikke, man tør sige, at dette Forslag væsentlig er behandlet fra andre Synspunkter tidligere i Landstinget. Der kan være en lille Nuance; man har maasse lidt mere erkendt, at de faste Regler ikke ere absolut ufravigelige. Jeg haaber ogsaa, man fremdeles vil kunne enes om disse Love. Saaledes som Praksis er bleven for Indfødsretsloven, at alle, der søge Indfødsret, skulle have det paa een Gang, er det jo temmelig nødvendigt, at man enes om hele Materien.

Bajer: Med Hensyn til Børns Indfødsret tror jeg, der er en lille Forskel mellem den ærede Ministers og min Opfattelse af Folketingets Stilling. Hovedreglen er, at Børn ikke faa Indfødsret, før de ere komne til Skæls Aar og Alder. Men derfra er der gjort en Undtagelse, som jeg gerne kan sige er bleven til Regel, nemlig at Børn, som ere fødte i de nordiske Riger og det danske Sønderjylland, faa Indfødsret alligevel. Det er derfor et nyt Tilfælde med dette Barn, der er født i Amerika, et Tilfælde, der ikke har foreligget tidligere, og som nu altsaa det Udvalg, jeg antager vil blive nedsat, vil komme til at tage under nærmere Overvejelse.

Da ingen flere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.